

LEVEN
na
LEUVEN

HEIDI RAKELS, BURGERLIJK INGENIEUR, EX-JUDOKA EN CEO GUARDSQUARE

“Een mens moet af en toe onder druk gezet worden”

Heidi Rakels ging naar eigen zeggen pas over haar leven nadenken na haar universitaire studie en Olympische medaille. “En maar goed ook. Een soort blinde naïviteit helpt om je doel te bereiken.” Vandaag pakt de ex-judoka het doordachter aan. Dat moet ook wel als je een softwarebedrijf leidt dat in zijn tweede bestaansjaar al 26 werknemers telt.

TEKST: Katrien Steyaert | FOTO: Rob Stevens

Als alles volgens plan verloopt, zit Heidi Rakels tegen de tijd dat u dit leest met diezelfde werknemers op de Leuvense Oude Markt. Ze vieren er samen het feit dat ze het vooropgestelde jaardoel van 3,2 miljoen euro aan opdrachten gehaald hebben. “Ik vind uitgaan vooral leuk na een prestatie, als je het verdiend hebt”, zegt Rakels. “Mensen die het elke week doen, hebben waarschijnlijk een andere persoonlijkheid dan ik. Misschien zijn het types die graag praten.”

De laatste zin klinkt vragend, alsof ze bevestiging zoekt voor haar analyse. Het wordt een constante in het gesprek: een lichte aarzeling die sluimert achter haar woorden. Toch wil ze geen al te introvert beeld van zichzelf ophangen. “Ik had een echte studententijd, hoor. Ik sprak geregeld af met mijn vrienden en deed mee aan activiteiten zoals de 24 uren-loop. Eén editie was memorabel. Mijn sponsor dacht dat ik een tiental rondjes zou lopen, maar ik deed er honderd, goed voor vijftig kilometer.”

Ze lacht om onze verbaasde blik. “Ik had er wel 24 uur voor, hé.”

Langs het parcours staan veel supporters, maar medestudent Eric Lafortune, vandaag haar man, is er niet bij. “We leerden elkaar pas naderhand kennen. Jammer eigenlijk, want Eric had prachtige notities. Die waren goed van pas gekomen, zeker in de licentie-jaren, toen ik bijna niet meer naar de les ging omdat ik moest trainen.” Ze glimlacht. “In die tijd had ik weinig relaties, net zoals veel andere judomeisjes. Dat is ook moeilijk. Je reist veel, hebt je bezigheden en kunt er niet vaak zijn voor je partner.”

Ze heeft er geen spijt van. Sport vervulde haar helemaal. “Toen ik acht was, zag ik hoe Nadia Comăneci op de Spelen haar historische tien op tien kreeg op de balk. Ik turnde toen zelf vol overgave en zei tegen mijn mama: ik ga ook naar de Olympische Spelen. Ze knikte, maar besepte dat ik te groot was om een turnkampioen te worden. Het deed niet af aan mijn overtuiging. Mijn sportieve drive was enorm.”

Vader – een vrederechter – en moeder – een biologielerares – zijn nochtans geen topatleten. “Ze volgden wel het advies van de huisdokter die vond dat het gezond was om een kind verschillende sporten te laten beoefenen. Mijn ouders waren brave burgers, net zoals velen uit die hardwerkende, naoorlogse generatie zeker?”

Van nul

Dochterlief speelt vooral veel. Staat vaker op haar handen dan op haar voeten. Klimt, schommelt, zwemt. “Ik deed nog geen judo. Daarmee begon ik pas op mijn zeventiende. Als ik vroeger gestart zou zijn, dan was ik verder geraakt, denk ik. Maar turnen was mijn ding. Tot ik mijn voet brak. Daarna schoten er

Het is treffend dat ze haar kwetsuur vermeldt. Bij het binnenkomen viel het meteen op dat ze lichtjes mankt. “Die voet is helemaal versleten. Ik kan niet meer de hele dag rechtstaan en moet platte schoenen vermijden. Een operatie kan helpen, maar die probeer ik zo lang mogelijk uit te stellen. Ik ben nu wel des te blijer dat ik geen sport gestudeerd heb. Stel je voor dat ik in deze toestand trainingen moest staan geven ... Het is dankzij die gebroken voet dat ik besepte hoe kwetsbaar ik was en dat ik een diploma ben gaan halen. Daarbij vond ik het trouwens een goede zaak dat er nog geen topsportstatuut bestond. Anders had ik tien jaar over mijn studie gedaan.”

Ze vindt het evenmin een drama dat ze twaalf jaar later onderaan de werkladder moet beginnen. “Ik was 36, moest stoppen met judo en van nul gaan solliciteren. Eenmaal aangenomen werd ik betaald als een 24-jarige, en toch was het een goede periode. Als je helemaal opnieuw begint, kun je meer vooruitgang boeken dan wanneer je in hetzelfde domein blijft hangen.”

Euforisch

Achteraf bekeken is ze ook blij dat haar ouders haar pushten richting burgerlijk ingenieur. “Ik moet toegeven dat de echte ingenieursvakken over pompen, compressoren en koelmachines me niet echt lagen, maar ik genoot van de studie, zeker van de zuivere wiskunde en het programmeren. Sinds ik GuardSquare leid, heb ik dat hoofdstuk moeten afsluiten, en ik mis het. Als programmeur los je raadsels op. Ik hou van dat creatieve en ik was er goed in.”

“

Velen vinden mij succesvol, maar ik vind dat het nog beter had gekund. Mijn ultieme doel – Olympisch goud – heb ik niet gehaald.

weinig sporten over die niet te belastend waren. Ik kwam uit bij judo door eliminatie, maar ik hield wel van de variatie: we moesten lopen, fietsen, op kracht én op techniek trainen.”

Steun het goede doel met je kerstwensen!

Koop je kerstkaarten in de KU Leuven-shop. De opbrengst gaat naar het Kinderziekenhuis UZ Leuven.

KU Leuven-shop
Naamsestraat 22
3000 Leuven

www.kuleuven.be/shop

KU LEUVEN

Wie is Heidi Rakels?

°1968, Leuven

Gestudeerd
1986-1992 Burgerlijk ingenieur computer-wetenschappen (KU Leuven)

Loopbaan
1987-2004 professioneel judoka
2004-2014 zelfstandig software-ingenieur
Sinds 2014 CEO van GuardSquare

Privé
Woont in Herent
Getrouwd met Eric Lafortune, geen kinderen

worden, één waar de klanten en het personeel op kunnen rekenen. Dat is een behoorlijk ambitieus doel, maar het is waar ik het gelukkigst van zou worden. Veel bedrijven zijn in mijn ogen te fel gericht op geld verdienen en te weinig op langetermijntevredenheid.”

Rakels geeft haar winsten dus niet roekeloos uit, maar denkt aan de toekomst. “Op dit moment hebben we voor Android het beste product op de markt, maar als Google plots beslist om zijn apps volledig anders te bouwen, moeten we weer van nul beginnen en verliezen we onze voorsprong ten opzichte van de concurrenten. In die zin heb ik als CEO veel minder controle dan als topsporter, en dat vind ik moeilijk. Ik kan alleen maar nuchter blijven voortwerken, denk ik. Niet hopen dat we nooit klappen krijgen, want die krijgen we zeker, maar zorgen dat we erop voorbereid zijn.”

Allesbehalve zweverig

Plots valt het op dat ze nog altijd de judokleuren draagt: zwart en wit. Haar kantoor is al even spaarzaam ingericht. Er staan zelfs geen planten. En dat voor iemand die zichzelf een buitenmeisje noemt, die imker is geweest en haar eigen tuinontwerpbureau had, Itsana Groendesign. “O wat erg! Daar kom ik nu absoluut niet meer aan toe. Als ik vrije tijd heb, ga ik wandelen of fietsen, om mijn voet los te houden, of doe ik aan yoga en vipassa-meditatie. Ik was daar al mee bezig in mijn judojaren, toen het nog een zweverige bijklank had. Ik ben allesbehalve zweverig. Ik merk gewoon dat het een positieve invloed op mij heeft. Van nature ben ik onrustig, dus moet ik erop letten dat ik mezelf in evenwicht hou. Dankzij meditatie besef ik bijvoorbeeld ook dat ik geen jaren in dit tempo kan werken. Op termijn moet ik de stok doorgeven.”

Aan een zoon of dochter zal het niet zijn. Heidi en Eric zijn kroostloos. “Gelukkig maar, nu het zo hard gaat met GuardSquare. Met kinderen hadden we wellicht niet zo ons eigen geld en al onze tijd durven investeren. Het was niet echt een bewuste keuze, hoor. Op een dag besepte ik gewoon: tiens, ik heb geen kinderen. Maar Eric en ik voelen dat niet als een gemis. Dat is volgens mij een teken dat het zo moest zijn.”

Ze bedoelt het niet pocherig. Ook met haar sportieve palmares pakt ze niet uit. “Velen vinden mij succesvol, maar ik vind dat het nog beter had gekund. Niet dat ik ongelukkig ben, maar mijn ultieme doel – Olympisch goud – heb ik niet gehaald.” Wel brons – in 1992 in Barcelona –, twee zilveren Europese plakken – in 1992 en 2001 – en elf Belgische titels. “Ik herinner me niet wat ik voelde toen ik op die podia stond. Ik ben even ijdel als een ander, maar ceremonies geven me weinig voldoening. Echte tevredenheid haal ik uit mijn binnenste.”

En uit het moment zelf. “Net na mijn kamp in 1992, nog op de tatami, voelde ik me euforisch. Hier had ik zo gedisciplineerd en gedreven naartoe gewerkt. Ik was misschien geen wereldtop zoals Gella en Ulla, maar ik wou absoluut winnen. Pas toen ik dat doel bereikt had, begon ik na te denken over het leven en waar ik naartoe wilde. Ik was toen al 24 en afgestudeerd. Maar dat was perfect. Dat soort blinde naïviteit stuwt je vooruit.”

Perfect? Wat te denken van de episode in Barcelona waar ze op enkele

“
Als CEO heb ik veel minder controle dan als topsporter, en dat vind ik moeilijk.

dagen tijd vier kilo afvalt door dik gekleed te gaan lopen, alleen mage-re yoghurt te eten en 24 uur voor de wedstrijd niet meer te drinken? “Dat was extreem, maar het hoorde erbij. Net zoals het geen optie was om te buizen aan de universiteit, moest en zou ik mijn gewichtsklasse halen. Een menselijk lichaam mag af en toe ook onder druk gezet worden, vind ik. Nu bij GuardSquare ga ik ook wel eens over mijn grenzen – in de beginmaanden werkte ik soms dag en nacht – maar in de steenkoolmijnen was het tien keer erger, hoor.”

Leren zwemmen

Op de vraag waarom we tegenwoordig geen Ulla's en Gella's meer hebben, antwoordt ze voorzichtig. “Ik kan alleen maar zeggen dat wij een sterk team hadden dat gestructureerd werkte. Weet je wat er bij mij niet in gaat? Dat er van die hele generatie goede judoka's niemand trainer is. Waarom leidt Ilse Heylen nog altijd het nationale vrouwenteam niet? Ze is er perfect voor. Ze heeft gestudeerd, ze heeft de ervaring, het karakter.

Misschien heeft de Belgische judofederatie haar gevraagd, maar dan voor een tweederangpositie. Sorry, maar Ilse moet niet onder iemand werken. Ze is de beste.”

Ze breekt haar betoog af. Wil het liever hebben over GuardSquare, het bedrijf dat ze in april 2014 oprichtte met haar man Eric. “De beveiligingssoftware voor apps die hij ontwikkelde had werd zo'n succes dat we niet anders konden dan er een bedrijf rond bouwen. Dat was moeilijk, want wij zijn geen geboren ondernemers, en ik had nog nooit moeten onderhandelen, managen of verkopen. Iedereen die hier nu zit, is beter dan ik”, lacht ze. “Gelukkig heb ik mijn enthousiasme en koppigheid, en blijkt een mens toch te leren zwemmen als hij in het water wordt gegooid.”

Tweënhalf jaar na de start heeft GuardSquare Facebook, Google en heel wat wereldbanken als klant en houdt het kantoor in Leuven en San Francisco. Het kreeg zopas de *Rising Star Award 2016* van Deloitte. “Dat is fantastisch, maar ons doel is niet een award winnen, wel een stabiel bedrijf